

Maandag 24 februari

Hé hoi, hier ben ik weer. Verrassing, hè?

Twintig lange eenzame dagen en nachten heb ik het volgehouden zonder jou. Jij, mijn allerbeste-vriendin-aan-wie-ik-alles-kan-vertellen.

Weet je nog dat ik het eerst onzin vond? Een dagboek een vriendin? Hoezo? En dan ook nog je **allerbeste** vriendin? Belachelijk! Maar je werd het wel. Een vriendin aan wie ik echt alles kon vertellen. Maar ja, toen was mijn boek vol. Er kon geen letter meer bij en ik moest afscheid van je nemen.

Oef, wat heb ik je gemist. Je wilt niet weten hoeveel liters tranen ik gehuild heb.

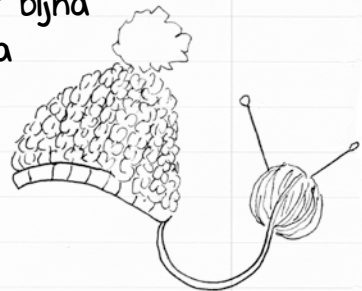
Eh ... nou ja. Beetje overdreven maar ik miste je echt.

Maar, denk je, als het dagboek vol is, waar schrijf je dan nu in?

Dat zal ik je vertellen.

Gisteren was ik bij oma. Gewoon gezellig een kopje thee drinken en de muts passen die oma voor mij aan het breien is.

Het is buiten zo koud dat mijn oren er bijna vanaf vriezen. Gelukkig heb ik een oma die erg goed kan breien en een grote mand met restjes wol heeft. Het wordt een paarse muts met groene, blauwe en gele randjes.

En niet te vergeten een grote paarse pompon erbovenop. Kinderachtig? Gewoon supergaaf!

Toen ik net een stuk appeltaart (op zondag heeft oma altijd appeltaart) in mijn mond stak zag ik iets liggen.

Een notebook.

Toevallig weet ik dat een notebook een leeg boek is. Een dummie zoals mijn vorige dagboek maar dan eentje die er veel luxer uit ziet.

Toen oma even naar de keuken was, keek ik er stiekem in. Wat zou ze erin hebben geschreven?

Niks. Noppes.

Ik dacht dat ik het heel stiekem deed, maar oma zag het toch. Moeders zien altijd alles, oma's dus ook.

Ik voelde mij vreselijk schuldig. Stiekem in spullen loeren die niet van jezelf zijn ... Kan echt niet, hè? Maar oma is een schat! Ze was helemaal niet boos. Ze vroeg zelfs of ik het notebook wilde hebben omdat zij er niks mee doet.

Wauw!

Ik helemaal blij.

Dinsdag 25 februari

MIMI IS DOOD.

Gisteren leefde ze nog, vanmorgen lag ze dood in haar mand.

En wie vond haar?

Ik.

Echt niet leuk!

Thomas: Alle poezen gaan een keer dood.

Mama: Mimi was oud.

Laura: Ze was ziek.

Papa: Tja ...

En ik?

Ik zei niets.

Ik ken Mimi mijn hele leven en nu is ze er niet meer.

Begraven achter in de tuin.

Onder de kamperfoelie.

In een kartonnen doos.

Geen Mimi meer.

Ik voel me helemaal zielig.

Maar weet je wie nog veel

zieliger is? Juul. Ze is pas vier maanden en nu al wees.

Daar moet je toch niet aan denken? Stel je voor, je bent nog een baby en dan ...

Nee, daar wil ik helemaal niet aan denken.
Weet je wat ik doe om het die arme Juul wat gemakkelijker te maken? Ik adopteer haar, dan ben ik haar mama. Probleem opgelost!

Woensdag 26 februari

Pff, dat was gisteravond op het nippertje! Opeens, zomaar vanuit het niets, stond Laura in mijn/onze slaapkamer. Ik had haar helemaal niet gehoord. Ik schrok me naar en plofte mijn armen over jou heen. Gelukkig heb je geen gevoel anders had je een schreeuw gegeven en alles verraden.

Wat doe je? vroeg Laura.

Huiswerk, zei ik. Maar ik heb heel weinig huiswerk en als ik het heb is het rekenen omdat ik daar niet goed in ben.

Vaak, als Laura in een goede bui is, helpt ze mij daarbij. Dus heel handig was het niet dat ik dat zei. Maar gelukkig was ze níet in een goede bui. Meestal is dat helemaal niet gelukkig maar gisteravond dus wel.

Ze pakte haar haarborstel onder haar kussen vandaan (wie legt dáár nou z'n haarborstel???) en liep zonder nog iets te zeggen de deur uit.

Sjonge, daar waren we even goed van afgekomen.

Net toen ik verder wilde schrijven, stak mama haar hoofd om de deur en zei dat ik mijn pyjama aan moest trekken.

Het is de hoogste tijd dat ik een bordje NIET STOREN op de deur hang. Ik ben elf, dan mag ik toch zeker wel een moment voor mijzelf hebben?

Hé, dat klinkt! Een moment voor mijzelf. Privacy.

Maar ja, hoe doe je dat als je een kamer met je zus deelt? En als die zus ook nog eens Laura is? Laura, die vindt dat de hele wereld met haar rekening moet houden? En dus niet met mij.

Nu hoeft de hele wereld natuurlijk ook geen rekening met mij te houden want zo belangrijk ben ik nu ook weer niet. Maar een beetje moet toch kunnen?

Ik heb mij weleens afgevraagd of anorexia echt te genezen is. Pilletjes en zo bestaan er niet voor. De pillen die Laura slikte hielpen in ieder geval niks. Daarom is ze er ook mee gestopt. Zomaar van de ene dag op de andere. Dat mocht echt niet van de kinderarts maar ze deed het toch.

En wat gebeurde er? Haar ogen veranderden. Weet je nog dat ik vertelde dat ze lege ogen had? Ze

keek naar je maar eigenlijk zag ze je niet. Maar nu heeft ze weer haar eigen Laura-ogen.

En ze lacht ook weer. Niet zo vaak, maar toch.

Langzaam (erg langzaam) wordt ze weer een beetje de Laura zoals ze was.

En wordt ze ook weer mijn zus met wie ik kan lachen en huilen. Samen gedichtjes maken en nog veel meer.

Maar zover is het nog niet.

Nu stop ik voordat er plotseling weer iemand naast mijn bureau staat.

Tot morgen!

P.S. Er komt een nieuwe bij ons in de klas. Ik ben vergeten of het een jongen of een meisje is. Niet handig, hè?

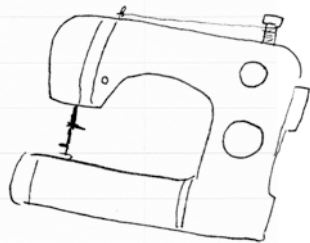
Vrijdag 28 februari

Ik heb iets superleuks te vertellen.

Tessa had een idee. Een keigoed idee.

NAAILES!

Echt waar. En het mag ook nog van papa en mama. Het is iedere woensdagmiddag van halftwee tot halfvier bij de

naai-juf thuis in dezelfde straat waar Tessa woont. Raad eens wat ik wil leren maken? Ja, direct goed geraden. Poezenkleertjes. Voor Juul natuurlijk. Niemand wil kleertjes naaien of breien. Dus vanaf volgende week doe ik het zelf.

Hmm, waar zal ik mee beginnen? Het moet natuurlijk niet al te moeilijk zijn want ik heb nog nooit iets genaaid. Ik heb weleens geborduurd. Op school. Omdat het moest. Niet omdat ik het leuk vond. En mooi werd het ook niet.

Het was voor Moederdag, maar ik heb het weggegooid voordat het Moederdag was. Zoiets lelijks wilde ik niet aan mama geven.

Nu is het natuurlijk heel anders. Ik ben inmiddels jaren ouder en vanaf volgende week ga ik een naaimachine gebruiken. Dan zal het er veel beter, in ieder geval netter, uitzien dan die kruissteekjes op een blauw lapje. Een huis moest het voorstellen. Ons huis. Het leek meer op een kippenhok dan op ons huis.

Laten we het er maar niet meer over hebben.

Naailles dus. Mijn lieve broer Thomas lag dubbel van de lach toen hij het hoorde. Gelukkig heeft hij mijn mislukte Moederdagcadeau nooit gezien. Nu kon ik nog zeggen dat ik er absoluut talent voor heb.

Ik ben in ieder geval goed in modepoppetjes tekenen. Dan zal ik ook wel kunnen naaien. Toch?

P.S. Die nieuwe (een meisje, weet ik nu) komt dinsdag kennismaken.

Zaterdag 1 maart

Hé, ik heb een gesprek afgeluisterd. Mag niet en hoort niet maar ik deed het toch.

Laura wil naar school maar de school wil Laura niet. Hoe vind je dat? Niet te geloven toch? Maar ik hoorde het mama echt tegen papa zeggen toen ik in de gang stond. De deur van de woonkamer stond op een kiertje en ik wilde net naar binnen gaan. Maar toen ik dat hoorde, bleef ik in de gang in het donker. Ik hou helemaal niet van donker maar gisteravond hield ik de lamp uit.

Laura naar school? Ik wist niet wat ik hoorde, want daar is ze al bijna twee jaar niet naartoe gegaan. En nu wil ze het zelf. Echt een wonder. Maar ... en dat wilde ik zo graag horen. Waarom wil de school Laura niet?

Ik hield mij muisstil want ik wilde niet betrappt worden. Spannend hè? Ik kan er bijna een thriller over schrijven 😊

Helemaal begrepen heb ik het niet maar volgens mij denkt de school dat Laura een patiënt is die veel zorg nodig heeft. Daarom mag ze niet komen.

Toen werd papa boos. Op school dan.
Hij stond op uit zijn stoel en ... toen ben ik naar
boven gesprut.
Laura lag op haar bed met beer en pinguïn in haar
armen. Dat doet ze altijd als ze verdrietig is.

Ik werd er zelf ook verdrietig van. Eindelijk wil
Laura weer naar school en dan mag ze niet.
Zo oneerlijk!
Wat kunnen volwassenen toch krom denken. En
doen.

Zondag 2 maart

Hoi, daar ben ik weer. Papa en mama zijn weg.
Laura ook. Alle drie bij opa en oma op de thee en
ik mocht niet mee. Hé, dat rijmt.
Ik denk dat dit bezoekje iets te maken heeft met
Laura omdat ze niet naar school mag.

Thomas mocht ook niet mee. Hij vond het niet erg maar ik wel. Het is altijd gezellig bij opa en oma. Vooral de taart die oma bakt is érg gezellig en lekker.

Thomas zit al de hele middag op zijn kamer en ik ...? Ik zit prinsesheerlijk op de bank en heb nu wel alle tijd en privacy 😊 om jou iets te vertellen wat ik niet begrijp.

Hoe zou jij het vinden als je moeder sterft wanneer je een baby bent van vier maanden? Vreselijk toch! Moet je toch niet aan denken! Ik tenminste niet. Heb ik je al een keer verteld, maar ik moet het gewoon nog een keer vertellen omdat ik het echt-echt-echt niet snap.

Juul is een grote schat maar haar gedrag als wees ...? Ze leeft vrolijk verder, haalt nog net zo veel kattenkwaad uit als altijd en heeft geen traan gehuild. Niks noppes!

Kunnen poezen niet verdrietig zijn?

Nou ja, nu ik erover nadenk ...

Misschien is huilen en verdrietig zijn inderdaad alleen iets voor mensen. Wat denk jij?

Ik zal hier eens uitgebreid onderzoek naar doen. Als ik het antwoord weet, hoor je het van me. Beloofd. Even over dat kattenkwaad. Wat Juul doet is eigenlijk best grappig maar soms heel vervelend. Ze kan namelijk zomaar om niks tegen je been op

springen alsof je een klimpaal bent. Ik kan je vertellen dat er één persoon in dit huis is die daar niet blij mee is.

Mama.

Oef, wat foetert ze op Juul als die weer een ladder in haar panty heeft gemaakt. Laatst dreigde ze 'dat nare beest' op Marktplaats te zetten.

Zie je het al voor je? Juul op Marktplaats. Echt niet. Bovendien is Juul van mij. Ik heb haar hoogstpersoonlijk van papa gekregen.

En een naar beest? Juul klimt gewoon graag, niet alleen in benen maar ook in de gordijnen. Eerst kwam ze tot halverwege maar nu hoort ze bij de gevorderden en komt ze bovenaan. Is mam ook helemaal niet blij mee. Maar ja, hoe leer je haar dat af?

Een kattenpsycholoog zou veel werk aan Juul hebben. Weet je dat die bestaan? Echt waar. Ik heb het in de krant gelezen. Thomas geloofde het eerst niet toen ik het vertelde maar het is zo. Kattenpsycholoog is een beroep. Niet voor mij. Moet ik eerst kattentaal leren, daar heb ik geen zin in.

